

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26197/2023
01.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Срђан Вујиновић, адвокат из ..., ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1211/23 од 01.06.2023. године, у седници одржаној 01.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1211/23 од 01.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1211/23 од 01.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П 271/22 (18) од 03.03.2023. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му на име дуга исплати износ од 9.000 евра са каматом према члану 4. став 1. Закона о затезној камати која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, у динарској противвредности, од 25.11.2018. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом II изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца против тужене за исплату затезне камате на износ од 9.000 евра од 01.01.2010. године до 25.11.2018. године као дана подношења тужбе, као неоснован. Ставом III изреке, тужена је обавезана да плати трошкове поступка тужиоцу у износу од 237.258,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 1211/23 од 01.06.2023. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ужицу П 271/22 (18) од 03.03.2023. године у ставовима I и III изреке. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је испуњење уговорне обавезе из уговора о зајму закљученог између парничних странака, а одлука о усвајању тужбеног захтева тужиоца донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање да тужена тужиоцу није вратила преостали дуг од 9.000 евра. Наводима ревизије тужене указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије, нити се посебна ревизија може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка. Указивање тужене на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради испуњења уговора тужилац је поднео 25.11.2018. године, а вредност предмета спора је динарска противвредност 9.000 евра.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на новчана потраживања у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић